

Phần 2

Chương 4 Phong Trào Bói Toán

“**A**i da! Hoàng hậu, nằng nhẹ tay chút, xương cốt của trẫm sẽ gãy hết mất!”

“Xương cốt bệ hạ không phải là đã gãy rồi sao! Làm sao còn gãy tiếp được nữa!” Hoàng hậu lạnh lùng nói xong, nằng cũng hiềm khi tỏ ra không hòa nhã như thế, cho nên Hoàng đế cũng chỉ có thể nén giận ở một bên mà buồn bực - rõ ràng là người bị thương hẳn là nên được chăm sóc, được an ủi, được ân cần hỏi han, vậy mà tại sao mình lại không có đãi ngộ như thế??

Có phải vì mình không nghe lời chiêm tinh trăm năm mới có kia của Khâm Thiên giám??

Nói lại ba tháng trước, Khâm Thiên giám cùng Thái Sử lệnh rất vui vẻ chạy tới báo cáo với Hoàng đế, nói vị quan phụ trách Khâm Thiên giám đã quan sát thấy có một ngôi sao chổi rơi xuống ngay bên cạnh vị trí của ngôi sao Tử Vi của Hoàng đế, dọa rằng hẳn sẽ gặp chuyện không hay.

Hoàng đế cùng thiên văn học hoàn toàn không hứng thú, cũng không biết có phải buổi tối hôm trước thật sự có sao chổi xuất hiện không, nhưng Khâm Thiên giám cách năm ba hôm lại chạy tới nói “XXX có điềm báo xấu”, Hoàng đế rõ ràng cả mười phần, hơn nữa cũng rất không hài lòng.

Vì thế Hoàng đế hẳn như thường lệ tới nghe Thái Sử lệnh báo cáo rất nghiêm túc, nhưng chỉ vừa mới xoay người thì liền quên sạch sẽ không còn một mảnh.

Nhoáng một cái đã qua ba tháng, Hoàng đế đến vườn ngự uyển để săn bắn, thoáng trông thấy ở giữa rừng rậm là một con lợn rừng, con lợn rừng đó đương nhiên là không biết giữ mặt mũi cho hoàng gia, liền chạy lên tấn công thẳng vào ngựa của Hoàng đế. Chú ngựa bị húc một cái liền chồm dậy, một cách rất xinh đẹp mỹ lệ lưu loát sạch sẽ đem Hoàng đế ném thẳng xuống đất, nếu không phải thị vệ đứng ngay bên cạnh mắt lạnh tay lẹ quất con ngựa đang nổi điên kia vài roi chỉ e Hoàng đế bây giờ trên mặt vẫn còn mấy dấu chân ngựa làm kỷ niệm kìa...

Con lợn rừng kia đương nhiên là bị ngàn dao vạn chém lấy chết tạ tội rồi nhưng mà ảnh hưởng của sự kiện “Con lợn rừng” thì lại nhanh chóng lan rộng...

Cũng không biết là ai tìm ra được công văn báo cáo Tinh Tượng của Khâm Thiên giám ba tháng trước, cũng không biết là ai đem nó báo lại cho Thái hậu... Tóm lại, vì thế mà Thái hậu bắt đầu tiến hành hai ngày một bài ngấn, ba ngày

một bài dài, nói một cách đơn giản chỉ có “Không nghe lời người lớn tuổi thì chỉ có thiệt trước mắt”, hay là “Báo ứng khi coi thường ý trời” hoặc là “Một người vô tổ chức vô kỷ luật, không có tính tự giác của bậc đế vương”... Càng phức tạp hơn cả là trong thời gian này Trữ phi thời gian này cứ nằm trên giường roi lê, Cung phi thì cứ “An ủi” làm người ta dục hỏa đốt người, Khang phi thì cứ đọc diễn văn vô cùng kỳ quái vào giờ Ngọ cùng với Hoàng hậu. Lại càng không may là, Hoàng đế một cái chân bị bó cổ định chặt chẽ vô cùng, ngay cả muốn trốn cũng không được.

Trong tất cả những việc này, người duy nhất đạt được lợi ích cùng hiệu quả, không thể khác chính là toàn Khâm Thiên giám - từ một nha môn chỉ có tính chất nghiên cứu khoa học một nửa giờ đây trở thành kim chỉ nam cho tất cả mọi người trong hoàng cung!

“**Đ**ể tọa lập tứ âm dương dã, học hòa đấu lập lượng giả dã, liệt tứ lập bảo ngọc chi hóa, xa tứ chủ chúng hóa chi khu...”

“Thái Sử lệnh a!! Mấy cái thứ này của người cũng rườm rà quá đi, đơn giản một chút không được sao?”

Thái Sử lệnh miệng lưỡi lưu loát giảng, Thái hậu nghe lại như lọt vào sương mù.

“Đây... Đây là phương pháp chiêm tinh vốn đã lâu đời, không biết cái được Thái hậu gọi là “đơn giản” đến cùng là như thế nào??”

Thái Sử lệnh phụng mệnh tới giảng giảng chiêm tinh học cho Thái hậu, vốn dĩ là mang trong mình tình cảm rất to lớn mãnh liệt, ai ngờ còn chưa mở đầu, Thái hậu cũng đã nghe không nổi nữa rồi...

“Chính là loại ai nghe cũng hiểu được, dễ nghe dễ hiểu, phương pháp bói toán đơn giản hiệu quả!”

Thái Sử lệnh trong lòng nước mắt chảy ròng ròng, nghĩ thầm rằng nếu có thứ đơn giản như vậy thì mấy chục người bọn họ ở Khâm Thiên giám còn liều mạng như vậy làm gì chứ?

Nhưng mà trước mặt là Thái hậu, hần sao dám có gan nói không có, vì thế đành dùng chiêu hoãn binh, nói là trở về tìm đọc lại.

Thái Sử lệnh nói là phải tìm đọc, đúng là lại tìm đọc thấy thật. Thái hậu tiếp nhận tờ giấy trên tay hần, còn chưa xem qua nội dung đã nghi hoặc hỏi: “Chỉ có thế này thôi??” Không phải là hơi quá đơn giản đi?

“Đây là biện pháp đơn giản lưu hành mấy trăm năm nay, là kết tinh của trí tuệ người xưa!”

Lưu hành mấy trăm năm đương nhiên không giả, nhưng lại chỉ là chút biện pháp được dân gian truyền lại một cách thô sơ, không có căn cứ khoa học. Thái Sử lệnh cảm theo một đồng tư liệu giữa chừng xuất hiện này, cảm thấy rằng ít nhất có thể giải quyết khẩn cấp trước mắt.

Giờ tý: sốt ruột - có nữ tử nhớ nhung, sắp có việc vui; nháy mắt - có người đến, đại cát; mặt nóng - có tin mừng việc vui, chuyện sắp hoàn thành sẽ có lợi lớn...

Thái hậu xem một hàng rồi một hàng, càng xem càng cười rạo rờ, có vẻ rất vừa lòng.

Thái Sử lệnh lĩnh phần thưởng, cúi đầu, tạ ơn rồi cáo lui, nhưng mà hấn tuyệt đối không nghĩ bản thân còn chưa đi bao lâu thì bản “100 điều bói toán đơn giản” đã từ Nhạc Trữ cung của thái hậu truyền đi khắp các hang cùng góc hẻm của hậu cung.

“**P**hụ hoàng! Phụ hoàng!!”

Hoàng đế đã nghe thấy giọng của con trai từ rất xa, sau đó mới thấy được khuôn mặt đầy nước của cậu. Hấn còn đang hí hửng nghĩ con trai vì quan tâm mình nên mới khóc, bỗng nghe cậu kể lể: “Mẫu hậu đúng là không thể nói đạo lý mà! Tiễn nhi cái gì xấu cũng không làm, thế mà tự nhiên lại cấm đoán con đủ thứ, phụ hoàng người phải giúp Tiễn nhi!!!”

“Đó không phải là cấm đoán, đó là vì an toàn của con!”

Hoàng đế còn đang trong cơn thất vọng tràn đầy chưa có tỉnh lại, đã thấy Hoàng hậu đang đứng ở cửa lớn, ngực phập phồng thở dốc, hình như là đuổi theo con mà chạy tới.

“Sao lại như thế?”

“Con chim tước trong cung của đại điện hạ vừa mới kêu một trận, trong bản bói toán nói rằng vào giờ Mùi mà nghe thấy tiếng chim kêu tức có điềm xấu đụng phải lục súc (heo, bò, dê, ngựa, gà, chó), vậy nên Hoàng hậu nương nương mới bảo đại điện hạ ở trong cung, không được ra ngoài...” Người vừa mở miệng giải thích là lão mama đi theo Hoàng hậu đang chăm sóc Tĩnh Hải vương.

“Không phải! Mẫu hậu nhất định là tìm cách cấm con đi chơi!!” Tiểu Tiễn kháng nghị nói.

“Quả thực quá vớ vẩn! Chim không kêu mà còn gọi là chim à? Hơn nữa trong nội cung làm gì có súc vật!” Hoàng đế và con trai hiện đứng cùng một trận tuyến. Hấn dù gì cũng là một phần tử trí thức cấp cao, tinh tượng học tạm

thời không nói, cái này vừa nghe đã biết là mấy điều mê tín trong dân gian, hẳn căn bản không để trong lòng.

“Hoàng thượng, người không để tâm đến thân thể của bản thân, không để ý đến sự lo lắng của nô tỳ, nô tỳ cũng không có biện pháp, nhưng mà đây liên quan đến an nguy của Tiễn nhi, nô tỳ quyết không để cho Hoàng thượng làm ầu!”

Hoàng hậu lúc nào cũng nói chuyện nhẹ nhàng, lúc này thanh âm lại đột nhiên cao lên quăng tám, Hoàng đế vừa thấy cảnh này, liền ý thức được thể tử thật sự tức giận.

Hoàng đế cùng Hoàng hậu làm vợ chồng đã mười mấy năm, hẳn biết khi thể tử tức giận thì tâm miệng là lựa chọn tốt nhất, vì thế nên đành bắt đắc dĩ ra hiệu cho con trai, ý là con tự mình giải quyết cho tốt đi.

Không chỉ một mình Hoàng hậu, Hoàng đế rất nhanh liền phát hiện tất cả các tần phi của hắn hình như đều nhiệm phải tật xấu chuyện bé xé ra to này.

Ví dụ như lúc Hoàng đế hắt xì một cái, Cung phi ở bên cạnh liền cười hì hì hỏi hắn đang nghĩ tới ai, Hoàng đế liền trả lời nàng ai cũng không nghĩ tới. Ngay lúc sau Cung phi lập tức tỏ ra hung dữ, ném lại một câu “Háo sắc!” rồi dứt khoát bỏ đi, làm Hoàng đế bị mắng mà cứ chẳng hiểu vì sao; hay như Thái hậu nửa đêm chạy đến Trường Kiền điện, nói tim bà giờ sủu cứ đập không ngừng, là điềm đại hung, Thái hậu sợ đột ngột có bất trắc, vội vàng tới gặp mặt Hoàng đế lần cuối. Hoàng đế hẳn vốn bị huyết áp thấp, thiếu chút nữa đã hét âm lên: “Tim của người không đập mới là có vấn đề đấy!!!!”

Toàn bộ hậu cung, Hoàng đế đều có thể đem đổ tất cả cho việc đó là bản tính của nữ nhân mà yên lặng chịu đựng, hi vọng cái “mới” này lâu ngày sẽ giảm nhiệt rồi mất đi. Ai dè hắn phát hiện ra trên triều cũng đã bắt đầu xuất hiện cái loại oai phong tà khí này.

“Hò ái khanh đâu? Sao lại không tới?”

Hoàng đế bởi vì không tiện cử động, lâm triều hàng ngày tất nhiên hủy bỏ, đổi thành nghị sự trong cung vua.

“Công bộ thượng thư trong nhà có việc, nghị sự hôm nay sợ là không thể tới...” Trung Thư lệnh hồi báo.

“Ồ, chẳng lẽ trong nhà hắn có việc gì gấp?”

Công bộ thượng thư luôn là người siêng năng cầu toàn, hôm nay đột nhiên không tới, Hoàng đế không khỏi cảm thấy có chuyện quan trọng.

“Cái này... Nghe nói thượng thư phụ nhân cho rằng thượng thư đại nhân không nên ra khỏi nhà...” Đông các đại học sĩ giọng nói bất an giải thích.

“Cái này đúng là kỳ quái, Hồ phu nhân sao lại biết Hồ ái khanh không nên ra khỏi nhà??”

“... Hồ phu nhân vốn có giao tình với Dụ phi nương nương, nghe Hồ đại nhân nói, phu nhân trước đây có tiến cung một thời gian, hình như có học được phương pháp gì đó từ Dụ phi nương nương...”

Hoàng đế nghe thế, khoát tay áo, ý bảo mọi người có thể trực tiếp bỏ qua vấn đề này.

Công bộ thượng thư vô cớ không lên triều tâu rằng là do phu nhân gây nên, nhưng công bộ thượng thư thà tình nguyện tin “Lý do” không hề có lý do của phu nhân cũng không tới tham gia thảo luận chính sự - điều này khiến cho Hoàng đế cảm thấy hẳn không thể tiếp tục coi thường sự mê tín phong kiến đang hoành hành trong địa bàn của mình!

Hôm nay thời tiết vừa đẹp, vết thương ở trên đùi Hoàng đế cũng đã khỏi hơn phân nửa, vì thế hẳn cùng một đám cung nữ nội thị vây quanh khắp khiêng lê đèn ngự hoa viên giải sầu, hít thở không khí nhân tiện nghị cách thuyết phục Thái hậu ngừng hành vi mê tín này.

Vừa qua khỏi cổng vòm, chợt nghe thấy bên trong có tiếng của tiểu cô nương líu ra líu ríu, Hoàng đế vừa nhìn liền thấy bốn cô con gái ở trong, hai cô thì đang trèo lên cây, còn hai cô đang chuẩn bị leo lên.

“Các tiểu tử tông ơi!! Đây là đang làm gì thế này??”

Một lão cung nữ bên người Hoàng đế lập tức chạy ra đỡ đỡ, chuẩn bị ngăn cản động tác có độ yêu cầu cao của nhóm kim chi ngọc điệp.

“Phụ hoàng!! Phụ hoàng người tới vừa đúng lúc, người giúp con tìm người tới bắt chim hộ con với!”

Lão Tam đang ở trên cây thấy Hoàng đế đang đi tới liền hô lên.

“Bắt chim??”

“Bởi vì mấy ngày trước có con chim kêu trong viện của A Tiên, bị mẫu hậu cấm túc một ngày, chúng con vì diệt trừ hậu hoạn, định đem tổ chim cùng chim non toàn bộ dòi đi!”

Đại nữ nhi còn chưa lên cây vội vã giải thích với Hoàng đế. Nàng là bào tử (chị ruột cùng một mẹ) của Tĩnh Hải vương, nhớ tới tình cảnh bi thảm của đệ đệ, không khỏi nhanh chóng nghĩ cách cho chính bản thân mình.

“Con gái ngọc...” Hoàng đế vỗ vỗ đầu con gái lớn, cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

“Số chim chóc trong cung này không phải dựa vào mấy đứa các con là có thể bắt hết được, có thời gian rảnh rồi làm mấy việc ngu ngốc này chi bằng thay phụ hoàng về khuyên nhủ mẫu thân mấy đứa đi!”

“Sao lại có thể chưa nói được chứ?? Căn bản là không có tác dụng mà!” Ba cô gái nhỏ trên cây nhìn xuống Hoàng đế đang ở dưới bất bình nói.

Lão Nhị cùng lão Tam là đôi tỷ muội song sinh đẹp như hoa do Cung phi hạ sinh, hai nàng mấy ngày nay một ngày 24 giờ đều bị Cung phi hỏi liên tục mấy câu đại loại như có sốt ruột không, có máy mắt không, hay là có nóng mặt nóng tai gì đó không...

“Phụ hoàng, mẫu phi còn hỏi con có phải là đã làm rách y phục không...” Tứ công chúa nhỏ nhất cũng kéo áo Hoàng đế khiêu nại.

Không hổ là con gái của mình a!! Hoàng đế trong lòng cao hứng đến rơi lệ, quả nhiên là biết phân biệt phải trái rõ ràng, sau này nhất định có thể trợ giúp mình rất nhiều. Tuy là tinh thần đáng ngợi khen, nhưng ý nghĩ lại sai lầm. Hoàng đế ngẩng cổ nhìn hai người trên cây, chuẩn bị kêu cả hai đi xuống, mọi người cùng hợp lại tiến hành bao vây công phá mẹ của các nàng.

Nhị công chúa lúc này đã đem tay vươn tới chỗ chim non đang kêu khóc, muội muội sinh đôi của nàng đang ở cạnh bên cạnh kêu nàng cố lên, Nhị công chúa hít sâu một hơi, nhấc thân mình lên cao, rốt cuộc khi đã thuận lợi tới chỗ của tổ chim non, vừa mới định thở phào, cũng đúng lúc Hoàng đế vừa định kêu nàng đi xuống, nhánh cây dưới chân bỗng “răng rắc” một tiếng giòn vang... rồi gãy...

Tất cả những chuyện cần xảy ra thì đã xảy ra trong nháy mắt.

Nhóm người hầu theo bản năng chạy tới đỡ, nhưng mà do theo lễ nghi nên bọn họ đều đứng cách Hoàng đế cùng các vị công chúa khá xa, mặc dù cả đám dùng hai tay hai chân toàn lực chạy tới, nhưng lại không thể tới kịp lúc.

Hoàng đế theo bản năng đương nhiên cũng muốn đến đỡ, nhưng mà chỗ đứng của hắn lại quá chuẩn, có thể nói là ngay bên dưới vị trí rơi của Nhị công chúa. Vì thế Hoàng đế chỉ thấy hoa mắt, tay chột nặng, cố gắng ngăn cản bản thân theo đà tiếp xúc thân mật với đất mẹ thiêng liêng. Trong lúc đó, Hoàng đế hẳn lại nghe thấy một tiếng “răng rắc” nhỏ, mà có khi cũng chỉ có mỗi hắn nghe thấy - nếu đúng như lời nói đó là xương đùi hắn lại tiếp tục gãy...

Hoàng đế tức giận.

Hắn đem đám nội thị cung nữ ở đây ra mắng một lượt rồi lại lôi bốn đứa con gái ra mắng một lượt, cuối cùng đem đạn lửa nhắm ngay vào Thái hậu, Hoàng hậu cùng chúng phi tần.

Hoàng đế lúc này vết thương cũ chưa lành vết thương mới lại có, cho nên rất có lập trường cũng rất có uy lực tuyên bố sự bất mãn cực độ với loại hình bói toán này, trực tiếp yêu cầu mọi người trong hoàng cung phải tiêu trừ.

Thái hậu cảm thấy Hoàng đế đem bản thân bị thương đổ lên thuật bói toán có điểm không thỏa đáng, nhưng nghĩ đến thái y có dặn dò “Chân bị tổn thương của bệ hạ có thể chuyển biến xấu, không nên tức giận” cũng không tính tiếp tục tranh cãi nữa. Đương nhiên là bà cũng không tưởng tượng nổi được lời căn dặn của thái y là do chính đứa con Hoàng đế này hạ chỉ. Rốt cuộc, việc này vì Hoàng đế bị thương mà dẫn đến phong ba, rồi lại do Hoàng đế bị thương mà bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bình ổn. Hoàng đế tâm tình hết sức phức tạp... Tuy rằng hẳn vui khi thấy kết quả hiện tại, nhưng mà đây không phải phương pháp hẳn muốn sử dụng a...

Chương 5

Người Không Thể Chỉ Nhìn Bề Ngoài

“Ha ha ha!!! Muội muội, tha cho ta đi!!”

“Người đứng lại cho lão nương!!!”

“Kia là ai vậy?”

Một tiểu cung nữ vừa mới tiên cung làm việc chỉ tay vào hai nữ nhân mặc áo hoa đang một đuổi một chạy ở cuối đường, hỏi nữ quan trung niên ở bên cạnh, nữ quan vội vàng gạt đi ngón tay của tiểu cô nương, mắng: “Chỉ cái gì mà chỉ! Ngón tay mà cứ suốt ngày chỉ chỉ điểm điểm còn ra cái thể thống gì! Đó là nương nương trong cung!”

“Nương nương?”

Tiểu cô nương ở quê mới lên chưa từng thấy qua “nương nương”, nhưng mà nàng nghe nói các “nương nương” đều là những người rất xinh đẹp, giống như tiên nữ ấy. “Tiên nữ” thì tiểu cô nương đã từng thấy qua ở trong miếu, bởi vậy nàng không thấy nữ nhân phía xa xa kia giống tiên nữ.

Hình như là đã nhìn thấu nghi hoặc của người mới đến, người lâu năm tốt bụng nhắc nhở nàng: “Về sau ngươi phải để ý một chút, đừng có ngạc nhiên gì, vị bên kia kia...” - nữ quan không dùng ngón tay, chỉ khoa chân múa tay một chút ra hiệu tới cái vị đang giơ nanh múa vuốt đuổi người kia - “Là Huệ phi nương nương, nhưng mà chúng ta đều lén gọi người là “Huệ đại hiệp”!”

“... Đại hiệp??”

Chạy thành một thân đầy mồ hôi, hơi còn trong người cũng bay bớt đi, Huệ phi thở hổn hển chạy về về Đồng Thương cung của mình. Cung nữ ở đây cũng đã quen với việc thói quen của chủ tử phát tác tùy chỗ, trước đó thấy nàng kích động đuổi theo Dự phi ra cửa như một cơn gió, giờ lại thấy nàng cước bộ trầm tĩnh tự nhiên trở về thì không hề giật mình, cũng không quên cấp bậc lễ nghĩa tiến lên nghênh đón nàng. Một quản sự ma ma hướng Huệ phi bẩm báo: “Nương nương, Hoàng thượng chờ ngài đã lâu.”

Huệ phi cuống quýt chạy vào trong điện, quả nhiên thấy Hoàng đế đang ngồi đó chờ, lại còn cười hi hi lắc lắc cái gì đó trên tay.

“Ái phi a, lần này trẫm mang tới một bình rượu rất quý, ái phi cùng trẫm uống một chén đi...”

Vừa nghe thấy yêu cầu của Hoàng đế, Huệ phi lập tức chạy ra khỏi Đồng Thương cung, vừa khóc vừa nói: “Không cần! Không cần!”

Lại nói đến lúc Huệ phi tiến cung, thật đúng là một mảnh oanh động vô cùng.

Dù sao cũng là Hoàng đế cách năm năm mới tuyển phi, lại là tuyển quân quân mỹ tiểu thư (tiểu thư xinh đẹp) toàn quốc, hậu cung có ai là không nghĩ nên kết giao bằng hữu một chút. Không có ai biết Hoàng đế gặp “Tâm lý bóng ma” sau đêm đầu tiên - hoặc có biết cũng giả như không biết, vì thế trước Đồng Thương cung của vị tân phi này luôn có người tới thám thính.

Tuy nhiên đôi khi, do mọi người đặt hi vọng quá cao, đến khi xảy ra vấn đề không phù hợp chênh lệch với kỳ vọng giống như mức nước chênh lệch của dòng sông so với mặt biển, khiến cho nguyên bản vốn không phải chuyện xấu nhưng lại khiến mọi người thất vọng. Ví dụ như trong đám cỏ hoa ven đường, bật lên một bông mẫu đơn khiến người ta kinh diễm, nhưng trái lại, một bông mẫu đơn bên trong vườn trăm hoa thì lại khiến người ta thấy bình thường... Mà trên thực tế, vẻ đẹp của mẫu đơn cũng chẳng khác biệt với các loại khác là mấy.

Huệ phi cùng tình huống này có chút giống nhau. Không có gì không tốt, chỉ là... cũng không tốt như mọi người tưởng tượng.

Cung phi sau mấy lần đến thăm thì bình luận: “Nét đẹp như thiên tiên thì có thừa tuy nhiên mỹ lực lại không đủ.”

Khang phi cũng sau vài lần đến bái phỏng, đành thừa nhận: “Đáng tiếc đây lại không phải tri kỷ của ta!”

Trữ phi đương nhiên cũng có qua đó vài lần, nhưng mà do tính tình dịu ngoan của nàng nên cũng không có lời bình nào đặc biệt cả.

Chỉ có Dụ phi cùng Thục phi là hai người có số lần đến nhiều nhất. Thật ra thì cũng chẳng phải chuyện to tát gì, hai nàng chỉ đơn giản là ở trong Đồng Thương cung cùng Huệ phi buôn chuyện đến vượt biên giới thôi, kèm thêm việc phía trước mỗi câu đều chêm thêm một tiếng “muội muội”, hẳn là do năm năm không có hậu bối nào nên đã gọi đến nghiện rồi...

Còn Hoàng hậu thì cứ cách năm ba hôm thì lại đến thăm, nhưng mà lại chỉ đến nói chuyện như phỏng vấn mấy câu cho đúng vai trò, còn đâu thì cũng không có ý gì khác.

Cứ như vậy, đợi cảm giác mới mẻ trong lòng mọi người dần biến mất, sau đó hình thành ấn tượng trong đầu, Huệ phi cũng dần làm quen với mọi thứ trong

hậu cung, trở thành một thành viên hằng ngày sống trong cuộc sống không có sóng gió gì.

Thật ra Huệ phi cũng không có gì bất mãn, nàng đã sớm nhận ra, mình ngoại trừ khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành cũng không còn đặc điểm nữ nhân nào khác, cái gọi là “người có gì tốt chỉ cần tự bản thân hiểu lấy”, chỉ cần mình tự hiểu mình tốt thì mọi chuyện sẽ đều tốt cả thôi, Huệ phi hiện tại cũng chỉ có một chủ ý bình thường của một cô dâu mới - chính là sống thật tốt cùng trượng phu, hòa bình sống chung với nhóm tiền bối, có thêm hài tử thì càng tốt...

Chẳng qua không có ai - cả Huệ phi cũng không nghĩ tới, sau non nửa năm sống trong cung, trình độ được sủng ái của nàng bỗng dưng biến đổi, nhân khí đột ngột tăng vọt. Điểm ấy quả thật có điểm khác lẽ thường, bởi vì mặc kệ là vĩ đại thế nào, xét trên khía cạnh vĩ mô, độ sủng ái của một hậu phi thường tỉ lệ nghịch với thời gian nàng tiền cung.

Nhưng mà... Vấn đề cụ thể đương nhiên cũng cần phân tích một cách cụ thể... Nếu không tính tai nạn trong cung yến tết trung thu kia.

Thiên cung trăng sáng một vòng, thế gian người nhà đoàn viên.

Ngày trung thu, dân chúng đều tề tựu ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên, hoàng gia đương nhiên cũng không có ngoại lệ, chẳng qua là có quy mô khá lớn thôi.

Khoảng sân trước Đan Hoa điện đã được dùng để dựng sân khấu kịch, hiện đang hát tuồng, các dòng họ hoàng thất theo tôn ti bối phận ngồi trên bàn rượu trước điện, ăn uống linh đình, thỉnh thoảng có đứa nhỏ chạy tán loạn chơi đùa.

“Lạc Anh chúc mẫu hậu dung nhan trường tồn, Phúc Thọ song toàn!”

Đang đứng trước bàn của Thái hậu kính rượu là một nhà của Lương Hoàng trưởng công chúa. Công chúa này là tỷ tỷ của Hoàng đế, do chính Thái hậu hạ sinh, thể diện đương nhiên rất lớn, Thái hậu vui mừng hơn hờ uống rượu con gái dâng, thuận tay ôm lấy hai cháu ngoại vào lòng, Trưởng công chúa theo thứ tự kính rượu Hoàng đế, Hoàng hậu, rồi đến chúng phi, Huệ phi là thành viên mới của gia đình đương nhiên cũng không thể thiếu việc bị kính rượu.

“Huệ phi nương nương, ta cùng muội hôm nay đã thành người một nhà, lần đầu gặp gỡ, Lạc Anh trước xin kính một ly!”

Không đợi Huệ phi khéo léo cự tuyệt, Lương Hoàng công chúa liền nâng chén rượu lên uống hết, sau đó nhìn về phía Huệ phi cười, chờ nàng uống cạn ly rượu.

“Trưởng công chúa... Ngài, ngài quá khách khí rồi, ta... ta không uống được rượu đâu...”

“Ai nha, ta cũng không có yêu cầu muội một hơi uống hết mà, tất cả đều là nữ nhân với nhau, Huệ phi nương nương tùy ý uống là được rồi!”

Lương Hoàng công chúa còn đang nói với nàng mấy câu khách khí nghìn bài đều chung một điệu như nhau, Huệ phi đành cố gắng quay ra chỗ Hoàng đế đánh mắt ra hiệu cầu cứu - thói quen không uống rượu của nàng trong cung hẳn là ai cũng biết chứ...

Ai ngờ Hoàng đế thường ngày luôn giúp nàng cản rượu thì hôm nay lại bán mình cho giặc.

“Hoàng tử cũng đã lâu chưa tiến cung, hôm nay ăn tết, Huệ phi cũng uống một chút đi!”

Huệ phi nhìn cảnh Hoàng đế nhìn nàng cười tủm tỉm, trưởng công chúa nhìn nàng cười tủm tỉm, Thái hậu cũng nhìn nàng cười tủm tỉm... Tất cả mọi người đều cười tủm tỉm nhìn nàng, còn nàng thì nghẹn ngào nói: “Nô tỳ... Nô tỳ không uống được rượu mà, thật sự không thể uống được đâu...”

“Một chút thôi cũng được mà muội muội, nếu có lỡ làm sai gì thì buổi tối Hoàng thượng sẽ bồi tội với muội mà!”

Hoàng hậu cười “khanh khách”, tuy nhiên, cũng chỉ có nói mấy câu khích lệ.

Huệ phi lại nhìn Hoàng hậu đang nhìn nàng cười tủm tỉm, trưởng công chúa nhìn nàng cười tủm tỉm, Thái hậu nhìn nàng cười tủm tỉm... mặt đột nhiên hiện ra vẻ bi thương, khẽ chạm môi vào chén rượu ngon trong tay, trông như thể phải uống rượu kịch độc.

Rượu cũng đã kính xong, trưởng công chúa liền quay trở về chỗ ngồi.

Trên đài diễn kịch đang diễn đến đoạn gay cấn đặc sắc, nhưng mà người xem vì mắc phải vấn đề thân phận, cũng không thể nào giống dân chúng bình thường xem biểu diễn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi được, cùng lắm chỉ gật đầu ngầm hiểu với nhau thôi, nhưng mà lúc này đột nhiên lại nghe tiếng quát lớn “Hay!!!”

Thanh âm vang lên bất chợt, làm Hoàng đế cảm thấy như sấm sét bên tai, sợ tới mức giật bắn người, thiếu chút nữa đã ném cả chén trên tay mà chạy. Đợi hẳn quay ra phía xuất hiện tiếng nói, mọi người cùng nhau phát hiện ra mục tiêu vừa phát ra tiếng nói kinh thiên động địa ấy - Huệ phi??!!

Huệ phi lúc này đã bị mấy ánh mắt sắc nhọn găm thành con nhím, vậy mà bản thân nàng cũng không cảm thấy, vẫn tiếp tục không kiêng nể cái gì lớn tiếng ồn ào, thể hiện sự ca ngợi từ đáy lòng của nàng đối với đoàn kịch.

Dụ phi - người ngồi cách nàng gần nhất, theo bản năng kéo kéo tay áo nàng, nhưng cũng đang há hốc miệng, không nói nên lời, hoàn toàn đứng hình.

Cuối cùng vẫn là vị nam đại boss duy nhất trên đài - Hoàng đế mở miệng, hẳn mới chỉ vừa hô một tiếng “Huệ phi?” đã bị khí thế của nữ nhân kia đánh bật trở lại.

“Huệ cái đầu nguoi!! Đây là cái phong hào buồn nôn gì thế không biết, bỏ ngay đi cho ta!! Lão nương ghét nhất là Cung Trữ Thục Huệ một bộ đây!! Đúng là một cái xung hô ngu ngốc...”

Huệ phi mạnh mẽ nói ra tuyên ngôn nữ quyền của nàng, cũng không quan tâm có bao nhiêu cái cằm rớt xuống, mà vẫn tiếp tục rót rượu uống. Nàng trực tiếp cầm lấy bầu rượu, da thịt tuyệt trắng phiếm hồng rất mê người, nhưng mà Hoàng đế lúc này nhìn mặt Huệ phi lại không có chút dục vọng nào, chỉ là nhớ đến bộ Sơn Hải kinh của Tây Vương Mẫu: răng hàm đuôi báo, tóc như cỏ bồng bay phủ.

Kết quả kịch diễn đêm đó thế nào đã không còn ai nhớ rõ, cho tới lúc Huệ phi ngã lăn ra mới thôi, mọi người chỉ còn nhớ tới một nữ nhân đứng trên bàn rượu thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát giảng giải cái gì đó... mà giảng gì thì không ai nhớ, nhưng “tư thế oai hùng” của nữ tử này khi nói chuyện lại khiến người ta không quên nổi.

“**C**ái này chẳng lẽ lại gọi là “rượu vào loạn tính” sao??”

Lương Hoàng công chúa hỏi Hoàng đế lúc tiệc đã tan, nghĩ đến việc Huệ phi đột nhiên biến tính không thoát khỏi quan hệ cùng chén rượu của mình, nàng lại càng tự trách bản thân.

“... Nhưng mà mới chỉ một chút thôi mà...”

“Chẳng lẽ là bản tính vốn có?...”

“**M**uội muội, cảm thấy sao rồi?”

Lúc Huệ phi tỉnh lại, đầu đau kịch liệt, nhìn thấy Hoàng hậu mặt tỏ ra quan tâm thân thiết, nàng vốn muốn nói gì, lại nhận ra cổ họng đau như hỏa thiêu, nói không ra lời. Hoàng hậu nghe thấy Huệ phi cổ họng chỉ phát ra mấy tiếng “Aa...”, biết nàng muốn nói gì đó, liền tự mình tiến đến nâng nàng dậy, đem nước đưa tới bên miệng nàng. Huệ phi lúc này mới nhìn rõ là Hoàng đế cũng đang ngồi bên cạnh giường mình.

Hoàng đế trông giống như muốn nói gì đó, nhưng mà nghẹn cả nửa ngày cũng chỉ cười một tiếng không rõ nghĩa, rồi ngượng ngùng nói “... Thật xin lỗi, lúc trầm sắc phong phi hào cũng chưa có hỏi qua nàng một tiếng.”

Huệ phi đầu tiên ngơ ngác, giống như do dự mà trông cũng giống như đang tiêu hóa ý tứ những lời này, tiếp theo biểu tình gương mặt dần dần trở nên vụn vặt, rồi cả giường cả người bỗng run bần bật...

“Ô oa... nô tì không muốn sống nữa!”

Kết quả buổi sáng sau buổi lễ Trung Thu, Đồng Thương cung vang lên tiếng rên rỉ ai oán than khóc rất là lâu...

Sự việc cứ diễn biến như vậy rồi biến thành tình huống - Huệ phi phá lệ “được sủng ái”.

Hoàng đế cứ mỗi lúc rảnh rỗi sẽ đều đến Đồng Thương cung, các nương nương khác cũng không có ý kiến gì, đơn giản là vì tần suất các nàng tới còn nhiều hơn hoàng thượng - Đương nhiên, trong tay mỗi người cũng không quên cầm theo một bình rượu.

Các chủ tử ngoài ý muốn phát hiện ra một thú vui mới, tuy bọn hạ nhân không có tư cách tham dự trong đó, nhưng bọn họ cứ nhìn thấy Huệ phi “rượu vào là mất hết cả đức” là hiểu được phần nào, cũng vô cùng thích thú. Đáng người kia! Khí phách kia! Hành động kia!... Trong lòng đám người hầu sống trong cảnh quanh năm suốt tháng quá an ổn, rất giống một sinh vật giang hồ huyền bí khó lường - “Đại hiệp”!

Chương 6

Quần Thể Yếu Thế

“A! Phương pháp này thật sự dùng được chứ??”

“Đương nhiên rồi! Là mẫu phi ta dạy ta!”

“Mỗi ngày đều dùng được không?”

“Có thể dùng cây táo được không? Ta thích cây táo!”

“Hờ? Thế dùng cây chuối không được sao??”

...

Lúc này Tĩnh Hải vương Tiểu Tiễn đang ngồi cách trung tâm bão ồn ào hai cái bàn học, có thể nói, ở khoảng cách đây hẳn căn bản muốn yên tĩnh cũng không nổi.

Tiểu Tiễn đành phải đem toàn bộ lực chú ý lên quyển sách trong tay, trong lòng không ngừng niệm đi niệm lại từng câu từng chữ trên giấy mà vẫn không ngăn được ma âm kia lọt vào tai. Bỗng nhiên lại có một giọng nữ the thé vang lên - “A! Thật là khó coi!”...

Tĩnh Hải vương rớt cuộc không nhận nổi nữa, lần thứ N đập mạnh tay lên bàn, hét lớn một tiếng:

“Các ngươi có thể im lặng một chút không?”

Nhóm nữ hài tử cách hai bàn học quay đầu lại nhìn hấn một cái, không có phản ứng gì, đại khái giữ im lặng được trong một giây đồng hồ, cả thư phòng lại tiếp tục bị tiếng oanh oanh yến yến chói tai vây quanh.

Tiểu Tiễn... bị bơ triệt đề...

Nghĩ xem Tĩnh Hải vương cậu, chính là con trai cả kiêm con trai độc nhất của Hoàng đế, theo cách nói thông thường thì hấn phải là chúng tinh phủng nguyệt - sao vây quanh trăng sáng mới đúng chứ, nhưng mà cậu hôm nay lại bị một đám tử muội kia coi như không khí, tại sao lại thế chứ? Tiểu Tiễn rồi cũng hiểu ra, hấn là do cậu thân cô thế cô, không có huynh đệ làm chỗ dựa! Thói đời gì thế này, không có số đông thì chính là một quần thể yếu thế a...

Ba tỷ một muội, thêm việc mỗi công chúa có một thư đồng, tỉ lệ nam nữ trong lớp là 8:1... Tiểu Tiễn ngoại trừ việc bị xem nhẹ, thì vẫn là bị xem nhẹ.

Nếu đợi tới lúc muội muội của Trữ mẫu phi lên sáu tuổi... Tiểu Tiễn dùng ngón tay tính tính... thì thành 10 nữ rồi!! Không ổn! Rất không ổn rồi!

“Hôm nay đã học cái gì thế?” Từ sau khi vào học đường, Tiểu Tiễn mỗi ngày đều bị kéo đến Hoàn Khôn cung hỏi một lần.

“Mẫu hậu hỏi đại tỷ không phải là được rồi sao?”

Tiểu Tiễn nhét đầy một miệng điếm tâm trong cung Hoàng hậu, tức giận trả lời.

Kể từ ngày đầu tiên nhập học, Tiểu Tiễn đã không ít lần phàn nàn với mẫu hậu rằng đám tử muội của mình có bao nhiêu phiền phức, nhưng mà một chút tác dụng cũng không có.

Nếu như là một năm trước, mẫu hậu còn có thể giáo huấn là tỷ tỷ không chăm sóc đệ đệ, vậy mà hiện tại còn quay sang khinh bỉ hấn: “Ngay cả một đám nữ hài tử cũng không làm gì được là thế nào?”

Tại sao?? Tại sao mới chỉ qua một năm mà hấn có thể làm gì đám tử muội kia cơ chứ?! Tiểu Tiễn trong lòng nhớ kỹ vấn đề này, chuẩn bị tìm người để thắc mắc.

“Đây là cái gì thế ạ?”

Tiểu Tiễn chỉ vào mấy con số nhỏ trên quyền sổ con của Hoàng hậu... ừ, có vẻ giống cái phụ hoàng hay xem. Hoàng hậu lắc lắc cuốn sổ con trong tay, cười nói với con trai:

“À, đây là những người có thể trở thành thư đồng của Tiễn nhi đấy, là phụ hoàng con đưa cho ta để chọn!”

“...”

“Sao vậy? Tiễn nhi có muốn xem chút không?”

Ngoài ý muốn phát hiện con trai không chút hứng thú, Hoàng hậu không khỏi cảm thấy kỳ quái, hình như là lúc bắt đầu đi học, nó còn rất quan tâm xem ai là thư đồng của mình cơ mà.

Thư đồng thì làm được cái gì? Kể cả có thêm một người thì tỉ lệ vẫn là 2:8, hoàn toàn không có phần thắng - bởi vì hiểu rõ điểm này, cho nên Tiểu Tiễn mới không có chút hi vọng nào với vấn đề thư đồng cả.

Chẳng lẽ lại không có phương pháp nào để thay đổi cục diện bi thảm này sao??

Tiểu Tiễn thất vọng tột cùng đưa mắt nhìn đống sổ con chất đầy trên bàn trà của Hoàng hậu, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời.

“Con hỏi cái này để làm gì?”

Hoàng đế thấy con trai kích động chạy đến tìm hấn, theo phản xạ có điều kiện nghĩ tới lại là hỏi đáp tức thời, đang định lôi bộ đáp án thông dụng có sẵn ra để trả lời, lại nghe thấy tiểu Tiễn gấp gấp hỏi liệu nó có thể có nhiều hơn một thư đồng hay không.

“Phụ hoàng cứ trả lời đi đã! Chỉ có thể có một thư đồng thôi ạ??” Tiểu Tiễn cộc cộc lên người Hoàng đế làm nũng.

“Cũng không phải là quy định cứng nhắc gì... Nhưng mà bình thường...”

“Thế có phải là Tiễn nhi có thể có nhiều hơn một thư đồng không?”

Tiểu Tiễn tự động bỏ qua nửa câu còn lại của Hoàng đế.

“... Cũng... không phải là không được...”

“Vậy Tiễn nhi muốn có 9 thư đồng!”

Chín... Chín??!!

“Con cần nhiều thư đồng thế làm gì??”

“Thái phó đã nói là “một người không bằng nhiều người”, cho nên Tiễn nhi cảm thấy có nhiều người học cùng thì sẽ tốt hơn!”

Lý do này chắc đủ đường hoàng chứ... Nhưng mà hình như sắc mặt phụ hoàng hơi lạ...

“Nếu không thì, bậy cũng được...”

Tiểu Tiễn thuận theo thời thế, chột dạ bỏ bớt hai người, hai người này vốn là chuẩn bị cho tương lai lúc ngũ muội tiến vào doanh trại quân địch, xem ra hiện tại vẫn nên khiêm tốn chút, trước mắt cứ ứng phó được với 8 người là tốt rồi.

Bên này, trong đầu tiểu Tiễn đang tính toán thiệt hơn hiệu quả đạt được, bên kia, Hoàng đế đang híp mắt đánh giá con mình.

Làm cha sao có thể không biết suy nghĩ của con! Tĩnh Hải vương chỉ có hai việc là làm tốt nhất, một là thắc mắc, hai là gây chuyện. Chín thư đồng, một con

số lớn như thế đương nhiên dẫn đến rất nhiều nghi ngờ, hơn nữa tiểu quý này vừa mở miệng đã giảm ngay đi hai người... Các con số đó chắc chắn là có ẩn tình khác, biểu thị một cái gì đó.

Bảy người... Thêm tiểu Tiễn nữa là tám, làm chuyện tốt hình như cũng chẳng thành, chuyện xấu thì lại quá dư dả, chỉ là... Hoàng đế hẳn cuối cùng vẫn không biết con trai rốt cục muốn làm cái gì, đương nhiên cũng sẽ không từ chối rồi.

Được Hoàng đế gật đầu cho phép, tiểu Tiễn cao hứng đi làm bước tiếp theo. Nhìn thấy bóng con biển mất dần ở ngoài cửa cung, chủ ý này của Hoàng đế xem ra là có hiệu quả.

“Đây đều là những thư đồng con xin phụ hoàng đưa tới, mẫu hậu mau an bài cho bọn họ tiến cung đi!”

Hoàng hậu giật mình cầm bản danh sách con trai đưa lên, nghĩ thầm, rằng Hoàng đế sao có thể đáp ứng yêu cầu kỳ lạ của tiểu quý này vậy?

Nhưng mà, nếu Hoàng hậu chú ý một chút tất sẽ phát hiện, những người sắp trở thành thư đồng này, không chỉ có số lượng nhiều, hơn nữa còn toàn bộ có quan hệ họ hàng với thư đồng của các công chúa.

Chính xác, tiểu Tiễn xin không chỉ là bảy thư đồng, còn có quyền tự mình chọn lựa các thư đồng đó. Các công chúa đều là kim chi ngọc diệp, thư đồng bên người cũng là các thiên kim thế gia, không tìm lực lượng ngang nhau sao có thể thắng được.

Ba ca ca của ba tiểu thư là thư đồng, một vị thúc thúc của thư đồng tiểu thư, cộng thêm ba hoàng thân quốc thích - đây là danh sách thư đồng đã được chốt hạ của tiểu Tiễn.

“Này, sao đệ lại có nhiều thư đồng thế này?”

Đại công chúa nhìn thấy sau lưng bào đệ toàn là đầu người, kinh ngạc thốt mắc.

“Nói gì vậy, đương nhiên vì đệ là con trai thôi!”

Ngâm nói “Đãi ngộ của chúng ta khác nhau!”

Đại công chúa vừa thấy vẻ mặt đáng ghét của đệ đệ, đang định bước lên bật lại, đúng lúc hai người chuẩn bị cãi nhau, tiên sinh liền lấy thước gõ mạnh vào bàn - bắt đầu giờ học.

“Hôm nay chúng ta học về Tống từ, thời kỳ cường thịnh của Tống từ gồm có hai phong cách lớn chủ đạo, phái uyển ước và phái hào phóng, vậy chúng ta hôm nay...”

“Tiên sinh, xin hãy giảng về phái uyển ước!” Tứ công chúa giống như đã tiên đoán trước được hành động của tiên sinh, liền giơ tay lên nói yêu cầu chính mình, các nữ hài khác cũng đều gật đầu.

Lại thế nữa! Tiểu Tiễn tức giận nhìn Tứ muội, sao mấy người này lúc nào cũng chỉ thích uyên ương hồ điệp mấy thứ nông cạn như thế chứ, con gái đúng là con gái, không thấy các vấn đề lớn gì hết!

Nếu là ngày thường, tiểu Tiễn nhiều lắm cũng chỉ dám oán thăm một chút, nhưng mà nay đã không giống xưa rồi, haha! Tiểu Tiễn nhàn nhã giơ tay lên “Tiên sinh, ta nghĩ nên giảng về các tác phẩm của phái hào phóng!”

Tiên sinh trơ mắt nhìn thấy rõ ràng hai mặt trận công chúa cùng hoàng tử, dần trở nên khó xử.

Nếu là trước đây, nhóm công chúa chiếm ưu thế áp đảo, ông cũng không sợ đắc tội Tĩnh Hải vương, nhưng mà hôm nay tự nhiên tỉ lệ nam nữ lại bằng nhau...

Tiên sinh không khỏi chần chừ, Hoàng đế đột nhiên cho Tĩnh Hải vương bảy thư đồng là có ý gì đây.

“Vậy thì chúng ta biểu quyết đi!”

Nhìn bộ dạng tiến thoái lưỡng nan của lão tiên sinh, đại công chúa đưa ra một phương án rất dân chủ, mà tiểu Tiễn cũng nghĩ nhân số hiện giờ đang ngang hàng, cùng lắm thì 50:50, đối phương cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, cũng đồng ý.

Kết quả biểu quyết 9:7, tiên sinh bắt đầu nói về phái uyển ước.

Thẩm Chiêu Trúc! Ngươi có ý gì??”

Trong giờ nghỉ, tiểu Tiễn vô cùng căm tức chất vấn công tử nhà nội các đại học sĩ Thảm đại nhân.

Vào lúc có kết quả biểu quyết, tiểu Tiễn quả thực không thể tin vào mắt mình. “Chẳng lẽ đám con gái lại nhiều hơn một người?!” - Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu, nhưng sau khi nhìn quanh một vòng, tự nhiên phần nô phát hiện bên mình có người “Theo địch phản quốc”.

“Bởi vì muội muội ta thích a!” Thảm công tử không nhanh không chậm giải thích, một bộ dạng rất đương nhiên. Đáp án này mặc dù cũng không có vấn đề gì, nhưng lại khiến tiểu Tiễn không thể chấp nhận.

“Nhưng mà ta không thích!!” Tiểu Tiễn lớn tiếng nói, ngụ ý không thể hiện cũng có thể rõ, vậy mà Thảm công tử lại có vẻ như hoàn toàn không hiểu cái “Không thể hiện cũng có thể rõ”, đáp một câu khiến cho tiểu Tiễn không còn nói được lời nào: “Thế thì liên quan gì đến ta?”

“**Đ**iên hạ, trong mắt Thảm Chiêu Trúc hẳn trừ muội muội ra căn bản không có ai khác, ngài đừng hi vọng nữa!”

Sau đó, một thư đồng nói cho tiểu Tiễn biết Thảm công tử này bị muội muội không chế là sự thật, tiểu Tiễn á khẩu không nói được gì, đây không phải là dẫn sói vào nhà sao?

Theo Thảm Chiêu Trúc “làm phản” sau đó, tiểu Tiễn liền phát hiện, cho dù không phải bị muội muội không chế, đám thư đồng của cậu cũng có đủ các lý do để gia nhập phe của bên nữ hài kia.

“Ta chỉ có một muội muội thôi, không cho không được!”

Công tử nhà Tả độc Ngự Sử cùng công tử nhà Công bộ Thượng thư đồng thời giải thích với tiểu Tiễn, chuyện này giống chuyện bị muội muội không chế đều khiến tiểu Tiễn không thể chấp nhận.

Hai gia đình này thật tương phản với hoàng gia, tiểu Tiễn vô cùng mong ước gia đình có đông huynh đệ, bên kia nói chỉ có một nữ hài tử không phải là quần thể yếu thế sao? Tại sao đồng dạng như cậu lại có thể khác biệt như vậy chứ? Tiểu Tiễn mê man... Đến tột cùng là do cậu có vấn đề hay là do thế giới này có vấn đề đây?

Nhưng mà, tiểu Tiễn còn chưa có khôi phục lại sau đả kích con gái mới là “vật quý hiếm”, tin dữ lại tiếp tục nối gót tới, lần này... ngay cả vai vế cũng dùng không được rồi.

Tào công tử cùng với thư đồng của Nhị công chúa tuy rằng tuổi tác không kém nhau là mấy, nhưng bối phận lại hơn hẳn một thế hệ, là thúc thúc, sau khi từ chỗ Tĩnh Hải vương về hô sau liền xin nghỉ ở nhà.

“Công tử bị đại ca chinh rồi nên không tới được đâu!”

Thư đồng của vị công tử đó mang theo tin tức tới báo cho tiểu Tiễn.

Như vậy, ba vị thông đồng với địch, một vị e ngại cha của địch nhân, về phần ba vị hoàng thân - tuy rằng tiểu Tiễn cũng không trông cậy bọn họ có thể chống lại được đám tử muội của cậu, nhưng cũng không phải là không có một tia hi vọng, kết quả... Quả nhiên người cũng bị xử đến nơi đến chốn, không thể hy vọng chút kỳ tích nào phát sinh nữa.

Hoàng đế vốn tính xem đũa con nháo ra chuyện gì rồi mới rút bớt thư đồng của nó, ai dè không đợi được nó có hành vi gây rối nào thì tiểu quý đã tự động đến xin cắt giảm biên chế.

“Tiển nhi sao lại đổi ý thế?”

Tiểu Tiển không trả lời câu hỏi của Hoàng đế, chỉ lặp lại động tác đã làm vô số lần trong mấy ngày qua - thở dài. Nếu đã không sử dụng được, thì vẫn nên mặc quần áo nhẹ mà ra trận, giảm bớt vương vít thì tốt hơn, cậu cũng chỉ để lại Tào thiếu gia vì mình mà bị giáo huấn... Vô dụng thì vẫn là vô dụng, nhưng ít nhất thì còn là người nghĩa khí. Qua bài học bi thống của chính mình, tiểu Tiển rút cuộc đã hiểu được một đạo lý - muốn là kẻ mạnh, cả số lượng và chất lượng hai thứ đều phải nắm, hơn nữa còn phải nắm thật chặt!

Nghĩ thế, tiểu Tiển thỉnh linh ngược lên nhìn Hoàng đế, đột nhiên hỏi: “Phụ hoàng, nếu Tiển nhi làm Hoàng đế, có thể thắng các tỷ tỷ hay không?”

Đối với vấn đề nhạy cảm này, Hoàng đế không có trả lời thẳng mặt, cũng không lấy hai cái đáp án nổi tiếng kia để đối phó con trai. Cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, Hoàng đế bỗng nhiên ghé sát vào tai con, thần thần bí bí nhỏ giọng nói:

“Tiển nhi nhớ này, đối phó với nữ nhân, không thể chỉ dựa vào quyền lực là được đâu!”